

वा० रा०

॥ ३३ ॥

तान् शूलगदाप्रासादीन् निर्भिद्य भंक्त्वा ॥ तदस्त्रं रावणप्रयुक्तं शस्त्रवर्षकरमस्त्रमपहत्य निरस्य ॥ ३६ ॥ निरुच्छासं यथाभवति तथा रावणं शस्त्रैरपोथयन् ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

तांस्तु सर्वांस्त्रिभिर्घतदस्त्रमपहत्य च ॥ जघ्नुस्ते राक्षसं घोरमेकं शतसहस्रशः ॥ ३६ ॥ परिवार्य च तं सर्वे शैलं मेघोत्करा इव ॥ भिंडिपालै
श्च शूलैश्च निरुच्छासमपोथयन् ॥ ३७ ॥ विमुक्तकवचः क्रुद्धः सिद्धः शोणितविस्रवैः ॥ ततः सपुष्पकं त्यक्त्वा पृथिव्या मवतिष्ठत ॥ ३८ ॥
ततः सकारमुकीर्णाणी समरे चाभिवर्धत ॥ लब्धसंज्ञो मुहूर्तेन क्रुद्धस्तस्थौ यथांतकः ॥ ३९ ॥ ततः पाशुपतं दिव्यमस्त्रं संधाय कार्मुके ॥ ति
ष्ठतिष्ठेति तानुक्ता तच्चापं व्यपकर्षत ॥ ४० ॥ आकर्णात्स विकृष्याथ चापमिन्द्रारिराहवे ॥ मुमोच तं शरं क्रुद्धस्त्रिपुरेशं करो यथा ॥ ४१ ॥
तस्य रूपं शरस्यासीत्स धूमज्वालमंडलं ॥ वनं दहिष्यतो धर्मे दावाग्नेरिव मूर्च्छतः ॥ ४२ ॥ ज्वालामाली स तु शरः क्रव्यदानुगतोरणे ॥
मुक्तो गुल्मान्द्रुमांश्चापि भस्म कृत्वा प्रधावति ॥ ४३ ॥ ते तस्य तेजसा दग्धाः सैन्या वैवस्वतस्य तु ॥ बले तस्मिन्निपतिता माहेन्द्रा इव केत
वः ॥ ४४ ॥ ततस्तु सचिवैः सार्धं राक्षसो भीमविक्रमः ॥ ननाद सुमहानादं कंपयन्निव मेदिनीं ॥ ४५ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामा० वा० उ० ए
कविंशः सर्गः ॥ २१ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ सतस्य तु महानादं श्रुत्वा वैवस्वतः प्रभुः ॥ शत्रुं विजयिनं मेने स्वबलस्य च संक्षयं
॥ १ ॥ सहियो धान्द्वतान्मत्वा क्रोधसंरक्तलोचनः ॥ अब्रवीत्त्वरितः सूतं रथो मे उपनीयतां ॥ २ ॥ तस्य सूतस्तदा दिव्यमुपस्थाप्य महारथं ॥
स्थितः स च महानेजा अध्यारोहत तं रथं ॥ ३ ॥ प्रासमुद्गरहस्तश्च मृत्युस्तस्याग्रतः स्थितः ॥ येन संक्षिप्यते सर्वे त्रैलोक्यमिदमव्ययं ॥ ४ ॥

॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ इति रामाभिरा० वा० उ० एकविंशः सर्गः ॥ २१ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ सतस्येति ॥ १ ॥ उपनीयतां इ
त्यब्रवीदित्यन्वयः ॥ २ ॥ ३ ॥ तस्य यमस्य येन मृत्युना युगांते सर्वजगत्संक्षिप्यते संह्रियत इत्यर्थः ॥ अव्ययं प्रवाहनित्यं ॥ ४ ॥

उ० का०

॥ ३३ ॥